

س لندی کیسی

لیکوال: رفیع اللہ علی حیدر (وردی)

Ketabton.com

ڊالی دی وي!

زما گرانى مینی ته R♥S

د کتاب نوم: لس لنډي کيسي

ليکوال: رفيع الله علي حيدر (وردک)

د ليکوال نمبرونه:

۰۷۹۷۳۳۵۸۳۰

۰۷۳۰۴۳۲۷۶۲

لنډه کیسه

هر وخت به جوړه مکتب ته تللو.
 خو زما ملگری به هر وخت خفه وو.
 ما به ترې د خفه کیدو لامل پوښتنه وکړه خو جواب یې نه راکولو.
 زما ورباندې زیات فکر خراب وو.
 ډیر لایق وو خو اوس نه پوهیږم چې څه ورباندې وشول.
 دمکتب څخه دکور په طرف روان شوو په لاره کې کیناست.
 ماویل ولې کیناستی.
 ویل زړه مې خوځیږي څه وکړم.
 ماویل څه لاس راکړه چې ډاکټر ته دې بوخم.
 هغه ویل زما دزړه د درد ډاکټر ماته معلوم دی بل چاته نه.
 ماویل خو راوښایه چې زه دې ورولم.
 ویل دا ناممکن دی.
 لاس مې ورکړو دکور په طرف روان شوو.
 ماورته ویل چې ته په ما باور نلری کنه.
 هغه ویل لرم یې ته زما ملگری یې.
 ما ویل ښه نو ولی راته نه وایې چې ته ولی هر وخت خفه وی.
 ویل یې زه خو یم خفه خو په څهره ستا لپاره لږ خندا او خوشالی
 کوم.

حُڪه كه تاته زه خپله کيسه وکړم نو ته به هم خفه شی ته زما گران
ملگری يې تا په غم کې نشم زغملای.

ماورته هيڅ ونه ويل خو په زړه کې ترې زيات خوشاله شوم حُڪه
چې زما دخوشالی لپاره هرڅه په ځان زغمی.

بله ورځ بيا روان شوو مکتب ته.

مکتب ته ورسیدو.

درس مو وويلا هغه په لسم او زه په نهم صنف کې وم.

مکتب رخصت شوو.

هغه بيخي زيات خوشاله وو.

ماترې پوښتنه وکړه ولې داسې خوشاله يې الله پاک تل دا خوشالی په
نصيب کړه.

هغه ماته ويل مننه راځه تيز راځه.

ما ويل څه کيسه ده .

هغه هغه طبيب چې زما زړه جوړولای شی هغه راته زنگ کړی
وو چې راشه زموږ کورته.

ماويل ښه نو ځه چې ځانونه ورسوو.

ډير تيز مزل مو وکړو را ورسیدو.

زه کيناستم زما ملگری ورغلو .

گورم چي يوه جني ورته راووتله.
ماويل بنا دا کيسه ده.
دجني سره يې خبري کولي چي زما ملگري ولويدا.
ماورمنډه کړه چي بي هوشه دي.
ژر ژر مي را سم کړو.
لاس مي ورکړو روان شوو کورته .
خو دهغه کورکي مور هم نه وه هغه وفات شوي وه.
نور نه ما بيا وليدو او نه بيا مکتب ته راغللو.

لنڊه کيسه.

تنها له مکتب را روان وم.
 له سره مې خادر تاو کړی وو.
 چې یوې جنې راسره ستړی مشی وکړی.
 زه پوه شوم چې غلته شوه.
 نو یې چی ماته وکتل.
 ویل یې وب وبخ وبخشه زه غلته شوم.
 هیله کوم وروره چې پرما بدگومانه نشی.
 ما ویل پوهیگم هیله کوم.
 زه راغلم کور ته روان وم.
 ما دیوې کلیوالی سره مینه کوله او پر ما زیاته گرانه وه.
 هغه مې ولیده سلام مې ورته واچولو.
 هغی هم دلاس په اشاره جواب راکړو.
 زه راغلم کور ته ډوډی مې وخوړه.
 سبا بیا لارم مکتب ته هغې جنې د دروازی مخه جارو کوله.
 زه چې تری لیری تیر شوم لیک یې را وار کړو.
 ما هم لیک را واخیستلو.
 لیک مې وکتلو لیکلی مې وو.
 ای دگل په شان نه پوهیگم چې ستا په لاس کې کوم جادو وو که
 څنگه چل دی.

دهغي راهیسی می زړه تا غواړی گرانه.

او دلیک جواب زموږ د دروازی په اشغال داني کي واچوه.
ما ورته ولیکل بخشه کوه زما مینه شته زه دبل چاسره مینه کوم.
سبا یی بیا لیک ایښی وو.

لیکلی وو.

گرانه زه پر تا میښه یم څه وکړم هیله کوم ما یوازی مه پریرده.

ما دلیک جواب ورکړو هیله کوم ماته مزاحمت مکوی.

نو بیا یی لیکلی وو سمه ده گرانه.

خو ته زما دزړه سر یی او تا نشم هیرولی او زه ستا په نوم ژوند
کوم.

نور ما لاره بدله کړه نور په هغه لار نه تللم.

بله ورځ می هغي کلیوالی ته مسیج وکړو .

سلام سنگه یی

نو هغي جواب راکړو تاسو څوک یاست.

ماویل ولی دی هیر شوی یم .

هغي ویل مزاحمت مکوی څوک یاست.

ما خپل عکس ورته ولیکلو.

نو یی جواب راکړو ښه تاسو یاست .

ماويل هوو..

ويل نور ماته مسيچ مکوه او نه زه درسره مينه لرم او نه تا پيژنم.
ماته زيات غوصه راغله چې څه مې په خوله راتلل ورته ومې ويل.
نو سمدلاسه لارم هغې بلي انجلۍ ته مې ليک وليکلو .

ليک کي مې ورته وليکل:

سلام گرانۍ ستا مغرور يار اوس سم شوی او ستا غلام شوی.
مينه درسره لرم .

دا ليک مې ورته کيښودا.

خو هغې ډير ليکونه ايښي وو هغه مې ټول راواخيستل.

اول ليک ليکلی وو

زه مينه درسره تا له خدايه غواړم

دوهم ليک

نن مې درپسې ډير ژړلی دی هسې نه چې مړه شم.

درېم ليک

که ته ماته جواب رانکړی زه ځان وژنه کړم .

څلورم ليک

نن مې اخيری ورځ ده کنه نور ځم له دنيا.

ما دا ليکونه په جيب کې واچول .
 لارم له کور څخه يې لږ ليري دوکان وو .
 هلته کيناستم ماويل چې زما ليک وگوري لږ به ورته انتظار شم .
 دوکان کې مې لږ شی واخيستل .
 چې دوکاندار ته زنگ راغی ورسرت وغږيدو .
 نو يې ويل سخت زړه مې بد شوو .
 نورو خلکو ورته ويل ولی ولی څه کيسه ده .
 ويل هغه دفلانکی لور ځان مړ کړی .
 زه بې هوشه شوم .
 چې په هوش کې راغلم نو عصابو مې کار نکولو .
 راغلم کورته .
 لېونی شوم نور هر څه رانه هير شول صرف يوه کلمه مې هر ځای
 ليکله .
 ما وبخشه گرانی ما وبخشه گرانی

لنډه کیسه

زما مي دمور سره هر وخت لانجی او جنگ وو.
 یوه ورځ یې له کوره پسی واخیستم.
 راته یې ویل نن رانه ډوډی نشی خوړلی.
 زه بهر بیرون تر غرمی پوری دنور هلکانو سره په ساعتی اخته وم.
 هغوی ټول لارل دغرمی ډوډی ته زه تنها پاتی شوم.
 مور می راباندی غږ وکړو راحه ډوډی ته خو زه نه ورتلم ځکه هغه ډیره غوصه وه.
 ډیر یې راته وویل راشه توبه وباسه ډوډی وخوره نور هیڅ هم نه درته وایم.
 خو زه ورنه غلم .
 اخیر یی زما وری خور ته ورکړه .
 هغی راوړه بیرون ته.
 هر چا به راته ویل چې داسی مکوه دا ستامور ده پر تا ډیر حق لری.
 خو ما د هیچا خبر نه منله.
 وخت تیریده.
 پلار می د مشر ورور سره ایران ته ولیکم.

ايران ته ورسيدم خو اوس پوه شوم
چي دمور مينه څومره محترمه ده.

نور مي مور زياته يادیده.

هر وخت به چي بازار ته لارم يو شی به مي ورته اخيستل بيا به
مي عکس ورته ليکلو هغي به راته دعاوی کړی.

تر ما کشر ورور وو هغي ته مي پکت دا يوو نصيحت کولو چي
دمور سره فام کوه خفه يي نکړی.

بيا زمور مور مريضه شوه .

ډیری روپی مو ورته راوليگی.

خو اخير زه راغلم له ايران او مشر ورور مي پاتی شوو.

مامي دمور لپاره ډیری تحفی اخيستی وی .

خو چي افغانستان ته داخل شوم .

خبر شوم چي مور له دنيا تللی.

نو زه په موټر کي بی هوشه شوم .

بيا چي په هوش کي راغلم ټولو خلکو ماته کتل.

خادر مي په سر واچولو او مخ مي پټ کړو پټه ژړا پټ غم ز غمل

چي ژوندی وه نو يي په قدر نه پوهيدم

چي رانه لاره نو په قدر يي زه پوه شوم خدايه

لنډه کیسه

بی مینی انجلی اخیر د مینی دلاسه مړه شوه.

یوه ډیره هوښیاره او حیا ناکه انجلی وه .

هغه 13 کلنه وه چې دا خبر به یې هر وخت کوله .

ای لویه خدایه مه مې په چا میښه وه او مه راباندې څوک میښه وه.

ما تری پوښتنه وکړه ولی داسی وایي .

جواب یې راکړو.

ویل یې داسی چې زموږ په پښتنو کې ډیر کم خلک خپله مینه

تر لاسه کوی .

خو که تر لاسه یې کړه خو ښه .

او که دلاسه یې ورکړه .

نو هم دهلک ژوند تبا شی او هم دجنی اکثره وخت د ډښمنی او ځان

وژنی سبب شی .

نو اوس ته راته ووايه چې مینه څخه ځان ساتل ښه کار دی که بد.

ما هیڅ جواب ورنکړو.

وخت تیریده هغه پیغله شوه .

خو ځان یې له مینی او وساتو .

او نه هم بل څوک ورباندې مین شوو.

بله ورځ دې جنی ته رشته راغله بس نصیب دی...
دا جنی یې واده کړه.

نو ما ورته ویل چې اوس دی دځاوند سره مینه کوی .
ویل هوو ماورته مبایل ورکړو ماویل زنگ ورته کوه .
هغی ویل مننه وروره.

ماورته ویل چې پلار دی څه درته ونه وایي .
هغی ویل ولی په کومه خبره به ماته څه وایي.
ما ویل مخکی له واده کولو د ځاوند سره خبری کول دا په پښتو کی
نه منی تا خو صرف کوژده کړی .

هغی ویل د پښتو دلاسه مې مینه نه ده کړی.
خو اوس دپښتو په کیسه کې نه یم .
ماویل سمه ده .

بله ورځ یې ځاوند ورته زنگ کړی.
ښه په مینه ورسره غږیدلی .

ځاوند یې ورته ویلی چې زه ستا دیدن ته درځم .
هغی هم ورته ویلی چې سمه ده .

ځاوند یې راغلی نور څوک نه دی ورباندی خبر پکت یوه ویندیار
یې ورباندی خبره ده.

وينديار يي وايي چي هغه سري لارو له کوتي ووتلو خو جني راونه وتله .

زه ور غلم گورم چي جني يي په چاقو وهلي او وفات ده .
ما ژر خلک خبر کړل .

هغه سري يي ونيولو ډير يي ووهلو چي ولي تا داسي وکړل هغه ويل چي زه په بله انجلي مين وم زما کورني هغه راته نه کړله .
نو دا سري حکومت بوتلا

پای

مينه مي نه کړه په دي خاطر اي پاکه خدايه

چي يا به مړه شم يا به مړه شي خلک

لنډه کیسه

دا دختر په بیگا دخپلو ملگرو سره ناست وم.

دی ته انتظار وو چې څه وخت خبر ورکوی چې سبا اختر دی او کنه.

زما په زړه کې هیڅ خوشالی نه وه .

ډیر کوښښ مې وکړو چې خوشاله شم خو نه کیده.

ملگرو خنډل او توکی کولی زه غلی په همدی سوچ کې ناست وم چې زه ولی داسی شوی یم آیا گناهگار یم که سنگه.

ملگرو راته ویل ولی داسی غلی یې مفتونه .

ماویل هسی فکر مې خراب دی.

هغوی ویل مفتونه اصلی خبر وکړه .

ما ورته ویل چې مینه مې کړی اوس نو داسی شوی یم هیڅ شی مزه نه راکوی.

او لیدل یې هم ناممکن دی ما خو ویل چې اختر کې به مې ساعت تیر شی خو هغه تر مخکې زیات خراب شوم .

هغوی ویل مفتونه په کیسه کې مکیره ولی ځان سره ظلم کوی.

ما ورته ویل سمه ده .

خو زما یوه هیله او ارمان دا دی چې هغه وخت خو هغی زما سره مینه کوله چې اوس به زه ورته یاد وم او کنه.

هغوی ویل نه پوهیگو .

خو خیر زړه مې ډیر ډک ډک کیدو خو ځان مې ټینګ کړی وو.

خو خير راڊيو اعلان وکړو چې سهار اختر دی.

نو د ملگرو بنډار لړنگ شوو.

زه هم راغلم کورته ټول ویده وو .

لمونځ مې وکړو ډیری دعاوی مې وکړی.

ویده شوم سهار چې پاڅیدم ټول خلک خوشاله وو.

ما هم نوی داختر کالی واغوستل.

لارم جومات ته چای مو وڅښو راغلم کورته.

کور کې مور هم نه وه هغه وفات وه مخکې.

نور هم تنگ شوم لارم بیرون ته ټول خلک جوړه لاس تر غاړی

تاویدل عکسونه یې اخیستل .

خو زما هغه دښی ورځی یاران هیڅ معلومیدل هم نه.

د سړک دغاړی سره ناست وم .

چې هغه جنی دبل هلک سره موټر کې وه .

ما خو ویل چې هسی خپل به یې وی خو چې له ما یې مخ پټ کړو .

نو زما صبر خلاص شوو چیغه مې وکړه .

دځان سره مې تړون وکړو چې نور دې کلی کې ژوند نه کوم.

نو په همدی اختر کې لارم کلی مې پرېښوو .

وروسته داختره لارم ایران ته

خو زړه ظالم هیڅ صبر نکړو

پای

زه مين ورباندی ډیر وم او هغه هم پر ما میننه

مشکیل داوو چې زه یې هیر کړم خو زما نشوه هیره

یوه انجلۍ چې میننه شوه غمجنه شوه

لنډه کیسه

یوه انجلۍ چې ډیره خوشاله انجلۍ وه.

دا به ما هر وخت لیده .

خو دایمن به خوشاله وه هر وخت یې خندل .

هغه وخت ماواده کړی وو.

دې جنۍ بابا مړ شوو په هغه ورځ یې هم داسی خندل لکه په خوا یې

چې خندل زه ډیر حیران هم شوم او غوصه هم راغله.

نو زه ور غللم ورته ومې ویل ای تاته وایم .

هغې ویل څه وایی وروره.

ماويل دا مری نه وینی چي ته داسی خاندی او خوشاله یی.

جواب یی راکړو.

گوره وروره ژوند باید په خوشالی تیر شی نه په غم زما بابا مړ دی
زه پوهیځم چي زما سره اوس خدا ښه ښکاری.

خو ما دځان سره وعده کړی چي هیڅکله به دنیا غم ته ونه ژاړم
هغه که زما مور هم مړه وی.

صرف یوو غم مې ژړوی.

ماويل کوم غم.

جواب یی راکړو.

دهغي بلی دنیا دقبر تیاره او دمحشر ورځ او د دوزخ عذاب دا مې
ژړوی.

زه ترې روان شوم څه مې ونه ویل.

بیا مې ډیر وخت وروسته ولیده چي بیخي زیاته غمجنه وه.

ما ترې پوښتنه وکړه .

ماويل څنگه یې مستی انجلۍ اوس ولی داسی خفه یی.

راته یې ویل زه ورور نلرم نو ته مې ورور یې گرانه.

ما داسی کیسه کړی چي له فکر او معلوماتو مخکی مې مینه کړی.

ماويل ښه نو داخو دومره لویه خبره نه ده .

هغي ویل وروره ډیره لویه ده.

حُڪه ماچي له کوم هلڪ سره مينه ڪري او خپل عڪس مي هم
 ورڪري هغه زما دورور قاتل فلانڪي دي.
 ما خير سوچ مه وهه خدای پاک لوی دي.
 خودا جني به هر وخت فکرو او سوچو ڪي ڀوبه وه .
 اخير يي عصاب دلاسه ورڪرل او لڀوني شوه

پای

بڻه ومه خوشاله هيڻ ڀو غم مي پيڙندلو نه

شومه لڀوني ڇي په غلته ڪي په خپل دڻمن ميننه شوم

لنډه کیسه

بی پلاره زوی
 د یوه هلک پلار په ماشومتوب کې وفات شوی وو.
 کور کې یوه مور او دوی خورانی او یو زوی وو.
 خورانی تر هلک مشری او هلک کشر وو.
 دهلک پلار ډیر سرمایه دار وو.
 ډیر موټر هر څه یې لرل.
 هلک ماشوم وو او خورانی یې دخپل حق پوښتنه نشوو کړای.
 او مور یې تر لورانو بتره وه.
 دې هلک د پلار سرمایه دهغی خپلوانو سره تقسیم کړه .
 وخت تیریده.
 هلک ځوان شوو.
 ډیر تکړه او ښکلی ځوان ترې جوړ شوو.
 دې هلک دخپل حق غوښتنه وکړه.
 دکلی یو څو سپین ږیری یې راټول کړل.
 خو هغو خلکو چې د هلک حق یې خوړلی وو.
 هغو نه منله.
 هلک ډیر غوصه شوو یو کس یې په تفانچه وویشت په پښه باندی.

خورانو او مور يې ورته ويل چې پريږده يې زويه هسی نه چې ته رانه لار شی بيا به زموږ ژوند تبا شی .

خو هلک نه منله اخير يې دوه کسان مړه کړل.

خو اخير هغه هلک هم له دنيا لاړو.

مور او خور يې پسې لېونی شول.

او دسخت ظلم سره مخ شول هغو خلکو ورباندې کولو چې دهغو څخه هغه هلک مړی کړی وو.

پای

عبرت

هيڅکله د چا ميراث او حق مه خوری يو وخت ضرور د دښمنی سبب کيږی

زما حق خوره ته زما حق ولی نه راکوی

خدای خبر هسی نه چې بيا دي له دي کلی ورک کړم

لنډه کیسه

يو انجينر د يوو چا مینى چرسى کړو.

د داخلي وزارت اعلان کړی وو چې چرسیان او نشه یان راټول کړی.

نو زه هلته بازار ته په سودا پسې تللی وم کابل ته .

نو طالبانو چرسیان راټولول .

نو یوو چرسى چې ډیر ښکلی ځوانی او ښه بدن یې وو.

طالبانو تر لاس نیولی وو زور یې ورسره کولو .

چرسی چې زور وکړو نو دوه تنه طالبان یې له ځان څخه لیری کړل.

او ویل یې لیری شی بی عقلانو زه خپله ځم.

نو یوه طالب ترې پوښتنه وکړه چې ته ولې دا نشی کوی څومره ښه بدن او ښه ځوانی خدای درکړی.

نو چرسی جواب ورکړو چې تا مینه کړی.

طالب ویل نه مینه مې نه ده کړی.

چرسی ویل آفرین مینه مکوه

زه مینه داسی کړی یم

طالب ویل ولې مینه سړی داسی کوی.

چرسی په ژړا شوو او وویل .

زما هغه بيوفا زياته ياديگی

نور به یی چی خه ويل زه تري راغلم

پای

چی په مينه کي دي زه گراني چرسی شوم.

نو دا هم ستا دغمو نه او جفا له لوی عذابه

لنڊه کيسه

د لور سره ظلم

په يوو کلی کې دوه وروران وو چې خورا غريبان وو.

يوه ته يې واده کړی وو او راوړی يې هم وو.

او هغه بل ته يې کوژده کړی وه.

مشر ورور يې موټر چلولو په موټروانۍ يې نيولی وو.

او هغه بل په ايران کې وو.

پلار يې وفات شوو د ايران څخه يې هم زوی راغلو.

ډير قرضداره وو.

پر دوی يې خپل پلار زيات گران وو.

ډير پسی خفه وو.

وخت تيریده .

هغه کوژده يې چې ورته کړی دهغی ولور يې نه وو ورکړی.

وخت تيریده بله ورځ يې

مشر ورور يې موټر ټکر کړی وو ورور يې هم وفات شوو او

ملامت هم مشر ورور وو .

قاضيانو فيصله وکړه چې دې دوه وروران چی احمد او سورگل چې

سورگل ملامت دی .

د سورگل ورور به دې خلکو ته 9لکه افغانی ورکوی.

احمد سم لېونی شوو ځکه د خپل کوژدنی ولور د کور مصارف او دا د خلکو دیت او دورور غم او کور یی ورته پاتی وو.

خو لنډه دا چې احمد په لسو کالو کې 9لکه دیت ورکړو او ولور یې پاتی وو.

احمد خپل خسر ته ویلی وو چې زه به خپله کوژدنه ناوی کړم .

خو داحمد خسر ویل چې تر څو مې دلور ولور رانکړی ناممکن دی.

احمد پیری زاری ورته وکړی چې زموږ ځوانی هسی تیره شوه په ولور خو دې منکر نه یم .

خو هغه نه منله احمد لاړو ایران ته درې څلور کاله نور تیر شول .

خو اخیریې د خپل خسر ولور ور ادا کړو.

خپله کوژدنه یې را ناوی کړه .

یوه میاشت کم او زیات وخت تیر شوو.

داحمد بڼه سخته ناروغه شوه.

پیرو داکترانو ته یې بوتله .

خو اخیر چې یوه داکتر یې بوتله .

هغه ورته ویلی وو چې .

دې جنی دومره فکرونه او غمونه او ژړاکړی چې داسی ناروغی ورته پیدا شوی چې دابه د یو څو شپو میلمنه

په روپيو دي دخپلي لور ژوند ور خراب کړو
اي ظالمة پلاره ولي دي خدای خان ته په قهر کړو

لنډه کيسه

د خان په لور مين متعلم
يوو هلک د خپلي معشوقی دلاسه هر څه دلاسه ورکړل.
دا هلک ډير لايق متعلم وو.
دا چې اتم صنف ته ورسيدو نو ما په مکتب ډير کم ليدلو.
يوه استاذ ماته ويل چې ورته ووايه چې مکتب ته راځه نور
محروم کيږی.
زه راغلم کورته.
هغه هلک مې پيدا نکړو.
ډير پسی وگرځيدم خو پيدا مې نکړو.
اخير يې ولاړم کور ته يې ور غللم خو په کور کې يې ويل چې هغه
مکتب ته تللي.
نو ما ورته ونه وويل چې هغه په مکتب کې نه وو.
ډير فکر مې خراب شوو چې دا چيرته ځی.
بل سهار مې د هلک څارنه شروع کړه.
گورم چې هلک يوو کور ته دننه شوو.

ما هم دکور دروازه ورتک تک کړه هغه خپله هغه هلک دروازه
راخلاصه کړه.

ما ورته سلام وکړو.

ما یل گرانه استاذ زه په تا پسی رالیځلی یم.

ته ولی مکتب ته نه راځی.

هغه ویل ته خو زما ملگری یې راځه دننه.

نو یې کیسه شروع کړه ویل یو کال کیری چې زه په یوه جنی مین
شوم

دې جنی به زه ډیر خوشاله ساتم

ماته یې کالی بوټ او داسی نور شیان راکول.

زه ورباندی دومره مین شوم که هغه راته مرگ شی هم قبوله مې
ده.

ماویل بڼه نو مکتب دې ولی پرېښوو

ویل دا د خان لور ده ماته فرمایشات راکوی هره ورځ شی غواړی.

او زه دکور څخه روپی نشم اخیستلای.

نو اوس مې دلته کار شروع کړی .

په ژړا او په غمو روپی گټم چې اول ورباندی مین شوم خوشاله یې

وساتم او چې په مینه کې لېوني شوم اوس مې داسی کوی.

زما ورباندی زیات زړه بد شوو.

وخت تیریده.

چې هلک د جنی غوښتنه وکړه د رشتی.
خو دهغې پلار ویل چې زه مې لور داسې غریبو خلکو ته نه
ورکوم.

خو ډیری رشتی یې ور ولیکي
خو خان نه منله.

هلک هر څه دلase ورکړل

پای

چې در میټنی دم نو ښه خوشاله دی کړم

چې در مین شوم بیا دې ولې پریښوم

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library